

[Simonsen.]

at forstå det, når hr. Erling Dinesen nu vil søge at vende op og ned på tingene og sige: ja, det var, fordi der kom et stærkt pres fra LOs side, at lovgivningsmagten i 1953 gennemførte de 3 ugers ferie. Her må jeg sige, at så er det sådan set lidt forbavsende, at man under de socialdemokratiske regeringer fra 1953 og frem til 1968, altså gennem 15 år, ikke har følt det pres større og ikke så stort, at man selv stillede forslag om de 4 ugers ferie.

Se, hvis den fremgangsmåde, der er anvendt fra forslagsstillernes side, så opfyldte et formål til fordel for lønmodtagerne, så kunne vi begynde at diskutere, men jeg er overbevist om, at hvis folketinget i den aktuelle situation vedtog forslaget om 4 ugers ferie, ville det blive meget vanskeligt for lønmodtagerne overhovedet at føre overenskomstforhandlinger i 1971. Hvis lønmodtagerne efter en overenskomstafslutning kan gå til folketinget for at få de resterende ønsker opfyldt, hvor er så realiteterne henne omkring vores arbejdsmarkedspolitik? Vi ser særdeles gerne de bedst mulige forhold for lønmodtagergrupperne, men under den nuværende struktur på arbejdsmarkedet ville det her nævnte forslag, hvis det blev til lov, efter vor opfattelse gøre situationen væsentlig værre for lønmodtagerne i fremtiden.

Se, hvis nu forslagsstillerne havde taget hele arbejdsmarkedsproblematikken op til diskussion, ja, så kunne vi også her begynde at anlægge fremtidsbetragtninger og måske lægge nogle retningslinjer for, hvordan vi kunne ændre det eksisterende forhold mellem folketinget og arbejdsmarkedets parter. Men jeg ved ikke, hvor interesseret f. eks. LO er i, at vi skal gå ind i en sådan diskussion. Og jeg er da overbevist om, at der er en lang række forhold omkring arbejdsmarkedspolitikken, som vi må tage op til nærmere drøftelse i det kommende år, men lad os starte med rammerne. Vi kan ikke bare tage en enkelt ting og pille den ud af sammenhængen, uanset hvor tiltalende og populær den pågældende sag end kan være.

Det er da også interessant at se, at den tidligere nævnte redegørelse ikke betragter arbejdstidsnedsættelse som et socialt problem, men som et spørgsmål om, hvorvidt øget levestandard ønskes i form af øget fri-

tid eller i form af øget indtægt, og man må vel, hvad ferieloven angår, nøjes med her efter at betragte de rent tekniske regler som socialt betonedede og det øvrige som spørgsmål om arbejdsløn og arbejdstid.

Udvalgets undersøgelser viser ligeledes, at såvel virksomheder som arbejdstagere foretrækker længere ferie fremfor en nedsættelse af arbejdstiden. Se, dette materiale har jo været arbejdsmarkedet bekendt, og derfor synes jeg egentlig, det er forbløffende, at parterne ikke har etableret en løsning under de nu afsluttede overenskomstforhandlinger med en udvidelse af ferien til 4 uger fremfor en nedsækning af arbejdstiden med $\frac{3}{4}$ time, som resultatet blev. Når man begynder at regne efter, viser det sig, at den $\frac{3}{4}$ time vil give nogenlunde det samme resultat som en uges ekstra ferie.

Nu er det jo udmærket, at forslagsstillerne fastslår, at ferieudvidelsen først starter fra 1. april 1971 og således ikke berører de overenskomster, der netop er blevet etableret, men det er vel nok en lidt søgt argumentation, når man tager i betragtning, hvad jo også forslaget til folketingsbeslutning siger, at opsparing til ferien starter om 7 måneder og altså vil bevirke en stigning på $2\frac{3}{4}$ pct. p.a. i 14 måneder sammen med et mæglingforslag, der over 2 år giver 5-6 pct. Jeg kan ligesom hr. Erling Dinesen sige, at på en række områder vil jeg ikke være spor nervøs for, at erhvervslivet skulle bære disse byrder, men på den anden side må vi stadig væk henvise til, at det kræver en ændring af hele mekanismen og af forholdet mellem arbejdsmarkedets organisationer og folketinget, før vi kan foretage disse indgreb.

Jeg vil også gerne sige, at egentlig er vi lidt kede af, at det er nødvendigt at trække alle disse ting op, som jeg her har anført, for i forventningens glæde over en ekstra uges ferie kan disse betragtninger godt komme til at virke en smule nøgterne. Men det er åbenbart nødvendigt for at skabe klarhed i det røgslør, forslagsstillerne her lægger ud over arbejdsmarkedets forhold, og jeg beklager, at det er nødvendigt, fordi der blandt lønmodtagerne er et berettiget ønske om at få ferien forlænget. Vi håber, at arbejdsmarkedets parter vil arbejde for at sætte de 4 ugers ferie øverst på prioritetslisten for de kommende forhandlinger.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge ar-